

Historical Society, Manuscript A 719; in "Remembering the Rescue," *Ensign*, Aug. 1997, 47.

6. A történet Monica Sedgwick, a Kaliforniai Laguna Niguel Cövek Fiatal Nők elnökének e-mailje, valamint Leslie Mortensen, a Kaliforniai Mission Viejo Cövek Fiatal Nők elnökének beszéde alapján lett megszerkesztve és lerövidítve.
7. A "Why Do We Let Them Dress Like That?" című cikkben (*Wall Street Journal*, Mar. 19–20, 2011, C3), egy figyelmes zsidó édesanya kiáll az öltözködési normák és az erkölcsösség mellett, és elismeréssel ír a mormon nők példájáról.
8. A család: Kiáltvány a világhoz. *Liahóna*, 2010. nov. 129.
9. Lásd Putnam and Campbell, *American Grace*, 244–45.
10. Lásd Putnam and Campbell, *American Grace*, 504.
11. Lásd Tan és a szövetségek 81:5; lásd még Móziás 4:26.
12. Tan és a szövetségek 138:56.
13. 2. kézikönyv: *Az egyház igazgatása* (2010), 22.
14. Lásd 2. kézikönyv, 6.1.
15. Lásd 2. kézikönyv, 4.5.
16. Lásd Emily Matchar, "Why I Can't Stop Reading Mormon Housewife Blogs," salon.com/life/feature/2011/01/15/feminist_obsessed_with_mormon_blogs. Ez a magát feministának és ateistának tartó hölgy jelentette ki azt, hogy nem tud elszakadni a mormon háziasszonyok blogjainak olvasásától.
17. Személyes beszélgetés alapján Lehonitai Mateakival, a Tongai Ha'akame Cövek elnökével, (aki később Pápua Új-Guineai Port Moresby Misszió elnökeként szolgált), valamint Leinata Va'enukuval, a cövek segítőegyleti elnökével.
18. Lásd D'Vera Cohn and Richard Fry, "Women, Men, and the New Economics of Marriage," Pew Research Center, Social and Demographic Trends, pewsocialtrends.org. A megszületett gyermekek száma is sok országban jelentősen csökkent. Ezt nevezik demográfiai télnek.
19. "A Troubling Marriage Trend," *Deseret News*, Nov. 22, 2010, A14, quoting a report on msnbc.com.
20. Lásd Simon Collins, "Put Family before Moneymaking Is Message from Festival," *New Zealand Herald*, Feb. 1, 2010, A2.
21. Gordon B. Hinckley, "Women of the Church," *Ensign*, Nov. 1996, 69; see also Spencer W. Kimball, "Our Sisters in the Church," *Ensign*, Nov. 1979, 48–49.
22. "As Sisters in Zion," *Hymns*, no. 309.
23. Karen Lynn Davidson, *Our Latter-Day Hymns: The Stories and the Messages*, rev. ed. (2009), 338–39.



Írta: **Henry B. Eyring elnök**
első tanácsos az Első Elnökségben

Lehetőségek, hogy jót tegyünk

A szükséget szenvedőknek az Úr módján történő megsegítéséhez... szükség [van] olyan emberekre, akik szeretetből Istennek és az Ő munkájának szentelik magukat és javaikat.

Kedves testvéreim, ezzel a beszéddel az előtt szeretnék fejet hajtani és azt szeretném ünnepelni, amit az Úr tett és tesz azért, hogy szolgálja a szegényeket és a szükséget látókat földi gyermekei között. Szereti azokat a gyermekeit, akik szükséget látnak, és azokat is, akik segíteni akarnak. Számos módot adott azok megáldására, akiknek segítségre van szükségük, és azokéra is, akik adják azt.

Mennyei Atyánk hallja, amint gyermekei világszerte ételért, testüket fedő ruháért, valamint az abból eredő méltóságért könyörögnek, hogy gondoskodni tudjanak magukról. Ezek a fohászok azóta elérnek Őhöz, hogy férfit és nőt helyezte a földre.

Tudtok ezekről a szükségletekről ott is, ahol éltek, és szerte a világon. Szívetekben gyakran együttérzés ébred. Amikor találkoztok valakivel, aki küzd, hogy munkát találjon, érzitek a vágyat a segítségre. Akkor is érzitek ezt, amikor elmentek egy özvegyasszony otthonába, akinek nincs étele. Érzitek, amikor földrengés vagy tűz pusztította házuk romjai közt ülő, síró

gyermekek fényképét nézitek.

Mivel az Úr hallja fohászaikat és mélyen együtt érez velük, az idők kezdete óta módot adott arra, hogy tanítványai segíthessenek. Arra kéri gyermekeit, hogy idejüket, javaikat és saját magukat felajánlva csatlakozzanak Őhöz mások szolgálatában.

Azt a módot, ahogyan Ő segít, időnként a felajánlás törvénye szerinti életnek nevezzük. Egy másik időszakban egyesült rend volt a neve. Napjainkban egyházi jóléti programnak hívjuk.

A vállalkozás neve mindig az emberek szükségletei és helyzete szerint változott, és a részletek is. A szükséget szenvedőknek az Úr módján történő megsegítéséhez azonban mindig is szükség volt olyan emberekre, akik szeretetből Istennek és az Ő munkájának szentelik magukat és javaikat.

Felhívást és parancsolatot intézett hozzánk, hogy vegyünk részt a munkájában és emeljük fel a szükségét látókat. A keresztlévízben és Isten szent templomaiban szövetséget kötünk ennek megtételére. Vasárnap,

amikor veszünk az úrvacsorából, meg-
újíjuk ezt a szövetséget.

Ma szólni szeretnék néhány olyan
lehetőségről, amely által segíthetünk
azoknak, akiknek szükségük van erre.
Rövid az idő ahhoz, hogy mindet
felsoroljam. Azt remélem, hogy meg
tudom újítani és meg tudom erősíteni
a tettekkészségeket.

Van egy kisfiúkorom óta énekelt
hymusz, amelyben az Úr e munka
elvégzésére hív minket. Gyerme-
koromban jobban figyeltem a vidám
dallamra, mintsem a szavak erejére.
Azért imádkozom, hogy érezzétek
ma szívetekben ennek a himnusznak
a szövegét. Hallgassuk meg hát a
szavait:

Cselekedtem-e valami jót e nap?

Segítettem-e valakin én?

Felvidítottam-e a szomorkodókat?

Ha nem, hát elbuktam én!

*Tán könnyebb lett ma bárki nehéz
terhe,*

Mert azt megosztottam vele?

A betegnek, fáradtnak segítettem-e?

Mikor szükség volt rám, jöttem-e?

Hát tégy jót, ne csak álmodozz

A mennyei otthonodról!

*Meglásd, oly áldott leszel, ha mindig
jót teszel,*

Így boldog lesz az életed.¹

Az Úr rendszeresen ébresztő
figyelmeztetéseket küld nekünk. Ez
időnként lehet hirtelen együttérzés va-
lakivel, akinek szüksége van valamire.
Érezheti az édesapa, amikor látja,
hogy egy gyermek elesik és felhor-
zolja a térdét. Érezheti az édesanya,
amikor éjszaka meghallja gyermeke
ijedt kiáltását. Érezheti a fiú- vagy
leánygyermek, amikor valakin azt látja
az iskolában, hogy szomorú vagy fél.

Mindannyian éreztünk már együtt
olyanokkal, akiket nem is ismer-
ünk. Amikor például hallottatok a



Csendes-óceánon végigszáguló hullá-
mokról, amelyeket a japán földrengés
váltott ki, aggódtatok azokért, akik
esetleg megsérültek.

Több ezrekben ébredt együtt-
érzés közöttetek, amikor hallotta-
tok az ausztráliai Queenslandet ért
áradásokról. A hírek leginkább csak
becsléseket közöltek arról, hogy hány
embernek van szüksége segítségre.
Sokan éreztétek az emberek fájdalmát.
Az ébresztő figyelmeztetésre 1 500
vagy még több egyháztag válaszolt
Ausztráliában, akik önkéntesként se-
gítséget és vigaszt nyújtottak.

Együttérzésüket arra a döntésre
váltották, hogy szövetségük szerint
cselekszenek. Láttam, milyen áldá-
sok érik a szükségét látó embert, aki
segítséget kap, és azt, aki megragadja
annak lehetőségét, hogy adhat.

A bölcs szülők mások minden
szükségletében meglátják, miként
hozhatnak áldást fiaik és leányaik
életébe. Nemrég három gyermek
ínycsiklandó vacsorát hozott ételhor-
dókban az ajtónkhoz. Szüleik tudták,
hogy segítségre van szükségünk, és
bevonták gyermekeiket a szolgálat
lehetőségébe.

A szülők nagylelkű szolgálatukkal
megáldották családjukat. Amikor úgy
döntöttek, hogy bevonják ebbe a gyer-
mekeiket, leendő unokáikra is kiter-
jesztették az áldásokat. A gyermekek

mosolya, amikor elmentek tőlünk,
biztosított engem arról, hogy így lesz.
El fogják mondani a gyermekeiknek,
milyen örömet éreztek, amikor ked-
ves szolgálatot nyújtottak az Úrnak.
Gyermekkoromból emlékszem ennek
a csendes meglepedettségnek az
érezésére, amikor édesapám javasla-
tára kigyomláltam a szomszéd kertjét.
Valahányszor lehetőségem nyílik rá,
hogy adjak, eszembe jut a himnuszt
sora, melyben hiszek: „Mily dicső cél,
én Istenem”².

Tudom, hogy a dalszöveg az Úr
szombatnapi hódolatából fakadó örö-
möt írja le. Ám azok a gyermekek az
ajtónknál, akik ételt hoztak nekünk,
hétköznap érezték az Úr munkája vég-
zésének örömét. Szüleik pedig meglát-
ták a lehetőséget, hogy jót tegyenek,
és nemzedékekre kiterjesztették ezt az
örömet.

Ha az Úr módján törődünk a szük-
séget látókkal, az újabb lehetőséget
ad a szülőknek gyermekeik megál-
dására. Az egyik vasárnap láttam ezt
egy kápolnában. Egy kisgyermek a
családja felajánlásait tartalmazó boríté-
kot nyújtotta át a püspöknek, amikor
az úrvacsorai gyűlés előtt belépett a
kápolnába.

Ismertem a családot és a fiút. A csa-
lád éppen tudomást szerzett róla, hogy
valaki szükségét szenved az egyház-
köztségben. A fiú apja valami ehhez



hasonlót mondott a gyermeknek, miközben a szokásosnál is nagylelkűbb böjti felajánlást tett a borítékba. „Ma böjtöltünk és imádkoztunk azokért, akik segítséget szenvednek. Kérlek, add oda nevünkben ezt a borítékot a püspöknek! Tudom, hogy továbbadva megsegíti azokat, akiknek nálunk nagyobb szükségük van erre.”

A fiú erről a vasárnapról nem a maró éhségre fog emlékezni, hanem a melegség érzésére. Mosolyából és abból, ahogyan a borítékot szorította, láttam, hogy érzi, mennyire megbízik benne az édesapja, amikor odaviheti a család szegényeknek tett felajánlását. Erre a napra akkor is emlékezni fog, amikor diakónus lesz, és talán örökké.

Ugyanezt a boldogságot láttam azoknak az arcán, akik évekkal ezelőtt Idahóban nyújtottak segítséget az Úrért. A Teton-gát 1976. június 5-én szakadt át. Tizenegy ember halt meg. Néhány órán belül ezreknek kellett

elhagyniuk az otthonaikat. Voltak olyan házak, amelyeket elsodort az ár. Lakhelyek százait pedig csak olyan erőfeszítés és anyagi ráfordítások árán lehetett lakhatóvá tenni, amelyek messze meghaladták a tulajdonosok lehetőségeit.

Akik hallottak a tragédiáról, együtt éreztek velük, és néhányan érezték a jó cselekedetre hívó szót. Szomszédok, püspökök, segítőegyleti elnökök, kvórumvezetők, házitanítók és látogatótanáítók hagyták ott otthonaikat és munkájukat, hogy kitakarítsák mások elöntött házaikat.

Egy házaspár közvetlenül az áradás után tért vissza a nyaralásból Rexburgba. Haza sem mentek, hogy megnézzék a házukat. Inkább megkeresték a püspöküket, hogy megkérdezzék, hol segíthetnének. A püspök egy családhoz irányította őket, akiknek szükségük volt erre.

Pár nappal később kimentek

megnézni az otthonukat. Már nem találták ott, elsodorta az ár. Ezután egyszerűen visszamentek a püspökhöz, és azt kérdezték: „Most mit szeretnél, mit tegyünk?”

Bárhol éltek is, láttatok már, ahogyan az együttérzés e csodája önzetlen tettere vált. Talán nem valami nagy természeti csapás nyomán. Láttam ezt már olyan papsági kvórumban is, ahol egy férfitestvér szólásra emelkedik, hogy leírja, milyen szükségletei vannak annak a férfinak vagy nőnek, aki munkalehetőséget keres, hogy fenn tudja tartani magát és a családját. Éreztem a szobában az együttérzést, majd néhányan felvetették olyan emberek neveit, akik talán alkalmaznák az illetőt, akinek munkára van szüksége.

Ami ebben a papsági kvórumban, illetve az idahói elárasztott házakban történt, annak megnyilvánulásai, ahogyan az Úr módján segítünk újra önellátóvá válni azoknak, akiknek nagy szükségük van erre. Könyörületet érzünk, és tudjuk, hogyan cselekedjünk és segítsünk az Úr módján.

Ebben az évben ünnepeljük az egyház jóléti programjának 75. évfordulóját. A program azért indult, hogy kielégítse azok szükségleteit, akik munkahelyüket, farmjukat, és akár otthonukat is elveszítették amiatt, amit azóta a nagy gazdasági válságként emlegetünk.

Mennyei Atyánk gyermekeinek napjainkban is felmerülnek nagyobb fizikai szükségletei, ez így volt a múltban, és ezután is így lesz. Az egyház jóléti programjának alapját képező tantételek nem csak egy bizonyos időszakra vagy helyre vonatkoznak. Mindig és mindenhol érvényesek.

Ezek a tantételek lelkiek és örökkévalók. Így tehát ha megértjük és a szívünkbe zárjuk azokat, akkor lehetővé teszik számunkra olyan lehetőségek

meglátását és megragadását, amelyek során akkor és ott segíthetünk, amikor és ahol az Úr kér minket.

A következő tantételek mutattak nekem utat, amikor az Úr módján akartam segíteni, és amikor mások segítettek nekem.

Először is, mindenki boldogabb és több önbecsülést érez, ha el tudja látni magát és a családját, majd kezét kinyújtva másokról is gondoskodni tud. Hálás vagyok azokért, akik segítettek nekem a szükségleteim kielégítésében. Még hálásabb vagyok azokért, akik az évek során segítettek nekem önellátóbbá válni. A leghálásabb pedig azokért vagyok, akik megmutatták nekem, hogyan használjam a többlételem részét mások megsegítésére.

Megtanultam, hogy úgy lehet többlételem, ha kevesebbet költök annál, amit megkeresek. Ezzel a többlételem képes voltam megtanulni, hogy valóban jobb adni, mint kapni. Ez részben azért van, mert ha az Úr módján segítünk, akkor Ő megáld minket.

Marion G. Romney elnök azt mondta a jóléti munkáról: „Nem tudtok annyit adni magatokból ebben a munkában, hogy elszegényedjétek.” Aztán misszióelnökét, Melvin J. Ballardot idézte: „Nem adhat az ember egy morzsát az Úrnak anélkül, hogy cserébe kenyeret ne kapna.”³

Ez igaznak bizonyult az életemben. Amikor nagylelkű vagyok a szükség idején Mennyei Atyám gyermekeivel, akkor Ő is nagylelkű velem.

A második evangéliumi tantétel, amely utat mutatott nekem a jóléti munkában, az egység ereje és áldása. Amikor összefogunk, hogy szolgáljuk a szükségben lévőket, az Úr egyesíti a szívünket. Ifj. J. Reuben Clark elnök így fogalmazta meg ezt: „A szolgálatból ered a bajtársiasság legerősebb érzése, amikor mindenféle képzettségű és foglalkozású

férfitestvérek dolgoznak egymás mellett egy jóléti kertben vagy más terven.”⁴

Nemcsak az érez erős bajtársiasságot, aki ad, hanem az is, aki kap. Egy férfi, akivel egymás mellett lapátoltuk a sarat előtött rexburgi otthonában, a mai napig érzi ennek kötelékét. Nagyobb személyes méltóságot érez, mert minden tőle telhetőt megtett magáért és a családjáért. Ha egyedül dolgoztunk volna, mindketten lemaradtunk volna a lelki áldásról.

Ez elvezet a jóléti munkát illető harmadik cselekvési tantételhez: vond be a munkába a családot, hogy megtanulhassanak gondoskodni egymásról, miközben másokról gondoskodnak. Azok a fiatalok és leányitok, akik veletek dolgoznak mások szolgálata során, nagyobb valószínűséggel segítik majd egymást, amikor szükségük van erre.

Az egyházi jóléti program negyedik értékes tantételét püspökként tanultam meg. A szentírások következő, a szegények felkutatására irányuló parancsából eredt. A püspök feladata azok megtalálása és megsegítése, akik mindent megtettek, ami tőlük és családjuktól telik, de még mindig segítségre van szükségük. Azt tapasztaltam, hogy az Úr a Szentlélek elküldésével teszi lehetővé a szegényekkel való törődés során éppen úgy, mint az igazság keresésében azt, hogy „a ki keres, talál”⁵. De azt is megtanultam, hogy vonjam be a Segítőegylet elnökét is ebbe a keresésbe. Előfordulhat, hogy ő előbb kapja meg a szükséges kinyilatkoztatást, mint ti.

Néhányatoknak szüksége lesz erre a sugalmazásra az előtűnk álló hónapok során. Az egyházi jóléti program 75. évfordulójának megünneplése végett világszerte arra kérjük majd az egyháztagsokat, hogy vegyenek részt

egy szolgálati napon. A vezetők és az egyháztagsok is kinyilatkoztatásra törekedve tervezik majd meg a projekteket.

Szolgálati tervek elkészítéséhez három dolgot javaslok.

Először is, készítsétek fel magatokat és azokat, akiket vezetitek, lelkileg! Csak akkor láthatjátok világosan a terv célját, hogy miként áldja meg lelkileg és fizikailag is Mennyei Atyánk gyermekeit, egyénileg vagy a közösség részeként, ha szíveteket megenyhíti a Szabadító engesztelése.

Második javaslatom az, hogy válasszátok olyan emberek szolgálatát a királyságon vagy a közösségen belül, akiknek szükségletei megérintik majd a szolgálattevők szívét. Az emberek, akiket szolgálunk, érezni fogják a szeretetüket. Ez az ének ígéretének megfelelően talán még annál is jobban felvidítja majd őket, mint csupán a fizikai szükségleteik kielégítése.

Utolsó javaslatom pedig az, hogy tervezzétek a családi, a kvórumbeli, a segédszervezeti, valamint a közösségekben ismert emberek közötti kötelek erejének kihasználását. Az egység érzése megsokszorozza az általatok nyújtott szolgálat jó hatásait. És az egység érzése a családokban, az egyházban és a közösségekben egyre erősebb lesz, tartós örökséget biztosítva még hosszú idővel a szolgálat vége után is.

Most lehetőségem nyílik arra, hogy elmondjam, mily nagyra értékellek benneteket. Az általatok az Úrnak nyújtott szeretetteljes szolgálat révén sok olyan embertől kaptam köszönetet, akiknek segítettek, és akikkel világszerte találkoztam.

Az Úr módján segítve megtaláltátok a módját, hogy magasabbra emeljétek őket. Ti és a Szabadító hozzátok hasonló alázatos tanítványai szolgálatotok során a víz színére vetettétek a kenyereteket, és az emberek, akiknek



Benyújtotta: Dieter F. Uchtdorf elnök
második tanácsos az Első Elnökségben

segítettetek, egy egész véka hálát próbáltak meg visszaadni nekem.

Ugyanilyen megbecsülés kifejezésre juttatása érkezik el hozzám azoktól, akik veletek dolgoztak. Emlékszem, amikor egyszer ott álltam Ezra Taft Benson elnök mellett, és az Úr egyházában végzett jóléti szolgálatról beszélgettünk. Meglepett fiatalos életeréje, amikor kezét megrázva azt mondta: „Imádom ezt a munkát, és bizony, ez munka!”

Hálát adok a Mesternek azért, hogy munkátokkal szolgáljátok Mennyei Atyánk gyermekeit. Ő ismer benneteket, látja az erőfeszítéseiteket, a szorgalmatokat és az áldozataitokat. Azért imádkozom, hogy megadja nektek annak áldását, hogy láthassátok munkátok gyümölcsét azok boldogságában, akiknek segítettetek és akikkel segítettetek az Úrért.

Tudom, hogy az Atyaisten él, és meghallja imáinkat. Tudom, hogy Jézus a Krisztus. Ti és akiket szolgáltok megtisztulhattok és megerősödhetek azáltal, hogy szolgáljátok Őt és betartjátok a parancsolatait. Tudhatjátok, amint én is tudom, a Szentlélek hatalma által, hogy Joseph Smith Isten prófétája volt, aki visszaállította ezt az igaz és élő egyházat. Bizonyságot teszem, hogy Thomas S. Monson elnök Isten élő prófétája. Ő nagyszerű példa arra, hogy mit tett az Úr: széjjeljárt jót tévén. Imádkozom, hogy megragadjuk a lehetőséginket, hogy „[felemeljük] a lecsüggesztett kezeket, és [megerősítsük] az ellankadt térdeket”⁶. Jézus Krisztus szent nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. “Have I Done Any Good?” *Hymns*, no. 223.
2. Mily dicső cél, én Istenem. *Egyházi énekek*, 22.
3. Marion G. Romney, “Welfare Services: The Savior’s Program,” *Ensign*, Nov. 1980, 93.
4. J. Reuben Clark Jr., in Conference Report, Oct. 1943, 13.
5. Lásd Máté 7:7–8; Lukács 11:9–10; 3 Nefi 14:7–8.
6. Tan és a szövetségek 81:5.

Az egyházi tisztségviselők támogatása

Támogatásra javasoljuk Thomas Spencer Monsont mint prófétát, látnokot és kinyilatkoztatót és mint Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza elnökét, Henry Bennion Eyringot mint első tanácsost az Első Elnökségben és Dieter Friedrich Uchtdorfot mint második tanácsost az Első Elnökségben.

Akik egyetértenek, jelezzék!

Ha vannak, akik ellenzik, jelezzék!

Támogatásra javasoljuk Boyd Kenneth Packert mint a Tizenkét Apostol Kvórumának elnökét és a következő testvéreket e kvórum tagjaiként: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, és Neil L. Andersen.

Akik egyetértenek, jelezzék!

Ha valaki ellenzi, hasonlóképpen jelezze!

Támogatásra javasoljuk a tanácsosokat az Első Elnökségben és a tizenkét apostolt mint prófétákat, látnokokat és kinyilatkoztatókat.

Mindazok, akik egyetértenek, jelezzék!

Ha van, aki ellenzi, hasonlóképpen jelezze!

Javasoljuk a következő területi hetvenesek felmentését 2011. május 1-jei hatállyal: José L. Alonso, Nelson L. Altamirano, John S. Anderson, Ian S. Arden, Sergio E. Avila, David R. Brown, D. Fraser Bullock, Donald J. Butler, Vladimiro J. Campero, Daniel M. Cañoles, Carl B. Cook, I. Poloski Cordon, J. Devn Cornish, Federico F. Costales, ifj. LeGrand R. Curtis, Heber O. Diaz, Andrew M. Ford, Julio G. Gaviola, Manuel Gonzalez, Daniel M. Jones, Donald J. Keyes, Domingos S. Linhares, B. Renato Maldonado, Raymundo Morales, J. Michel Paya, Stephen D. Posey, Juan M. Rodriguez, Gerardo L. Rubio, Jay L. Sitterud, Dirk Smibert, Eivind Sterri, Ysrael A. Tolentino, W. Christopher Waddell és Gary W. Walker.

Akik szeretnék velünk együtt kifejezni köszönetüket a kiváló szolgálathoz, kérem, jelezzék!

Javasolt, hogy támogassuk a Hetvenes Első Kvórumának új tagjaiként a következő testvéreket: Don R. Clarke, José L. Alonso, Ian S. Arden,